

IRODALOM.

Beküldött könyvek.

Szabadjai István és *Homályos* Ferenc versei négyeves kis füzetben indulnak a költői babérért, mely bizony még elég messziről integet feléjük, — bár ez is csak jóindulatu feltevés. A füzet címe „*Indulunk...*” s a felsorakozó versek feles számában oszlanak meg a két szerző között. A szerzők költői egyénisége, legalább a közös verscsokor tanúsága szerint, sok rokononást, hasonlóságot tartalmaz, képességeik egyvörsmán billentik meg a kritikai mérleg serpenyőjét. A versek, kevés kivétellel, vidéki viszonylatban jól megállják a helyüket s olvasásukkor szinte az unalomig érezzük, hogy jól rimelő, *nemrossz* verseket olvasunk. Régi színek, hangok folynak szét minden különösebb ok és következmény nélkül; a témák szentimentális emociók, vagy mérsékelt finom és meleg hangulatok — többnyire elég őszinték.

A kötet, bár újat s ígéretet nem hozott, nyílt kérdést hagy maga után — szerzőik a jövőben még meglepetést is okozhatnak. (A kötet Szegeden jelent meg.)

Kevesebb jót mondhatunk *Tankó* Károly „*Az Élet Tavaszán*” című verseskötetéről, melyben telivér dilettantizmussal megírt számtalan vers látott napvilágot, anélkül azonban, hogy a napfény valamicskét is használna e verseknek. Írójuk intelligens, finoman érző, művészi befogadó képességű ember, alkotó, kifejező ereje azonban nincs. Versei csupán jól-rosszul visszacsendülő, sokszor hallott akordok, melyek között egész csomó prózai, disszonáns strófa éktelenkedik. Hibái mellett sokat letompító mentsége süriin felbukkanó naivsága, mely kedves is, megnyugtató is, s a szerző fiatalságára enged következtetni. (Megjelent Mezőtúron.)

Szilágyi Dezső immár második kiadást ért irredenta verseskötete, a „*Földi, hazamegyünk!*”, melynek azonos című vezető költeménye a „Magyar Irredenta” verspályázatán dícséretet nyert, együlke a leggyújtóbb magyar irredenta költemények gyűjteményének. A kötet minden versében izzó hazaszeretet lobog, keserű elborulás, kétségbeesett fájdalom változik a törhetetlen bizalommal, büszke, bosszúra vágó daccal.

„ — — — — —
Hejh, földi, nem nekünk eseng vig szüret,
A mi tőkénk mind egy-egy fészület.
A mi mustunk most még a föld alatt van
S erünk sodrában mámoroz titokban ...
— De azért, földi, mi hazamegyünk!

Jaj, földi, most a mi torunk a tél.
A hó nem paplan: országszemfedél.
Lélekharang szól szent Karácsonyon
S imáik útján az égbe — vér a nyom.
— De azért, földi, mi hazamegyünk!”

Az irredenta költészet bőven ömlő seleites termékei közül nagy elismeréssel és örömmel emeljük ki az irodalmi szempontokból is igen értékes szerény kis kötetet. (Megjelent Budapesten.)

A „*Zsidó Családi Könyvtár*”-ban jeent meg az a vaskos kötet vers, melynek címe „*Egy az Isten*” s írója *Bölcs* Ödön szerkesztő ur, aki nem minden érdekességnélküli módon juttatta el hozzánk szellemi szíflöttjét. *Bölcs* Ödön, úgy látszik, némi előítélettel viseltetett szerkesztőségünk iránt s így óvatosságból elküldése előtt bizonyos alakításokat végzett a könyv-

vén. Így például a címlapon gondosan betintázta a Családi Könyvtár-t jelző *Zsidó* szót s a kötet végén valószínűleg aggodalmasan kitépett néhány oldalt egy jól induló keresztényvülőlő verses szindarabból. Az ilymódon megcsonkított kötetéről, legnagyobb sajnálatunkra, nem áll módunkban ismertetést, vagy kritikát írni, bár annak a minden tehetséget nélkülöző, beteges, defétista „írásművészet”-nek, mely a multban hangos reklámmal a magyar irodalom tetejére küzdötte fel magát, iskolapéldája s így ismertetése közérdekű volna a jóízű és nemzetvédelem szempontjából.

— fa —

Kuruc bujdosó őszi beköszöntője.

Látod, édes rózsám,
Megigértem néked,
Hogy mire a darvak
Vándorútra kélnek,
Útján hervadáznak
S hideg őszi szélnek, —
Édes mátkapárom,
Harmatos virágom!
Visszajövök érted.

Hogy most fa hullatja
Lombját már az útra,
Kis kapud vadszöllős
Rácsára borulva,
Vagy pedig a házad
Lépcsőjére hullva, —
Ami kísérem lett:
Régi köszöntőmet
Hadd mondok el újra.

Hadd mondok el néked
Mi nyomja a lelkem,
Mit hordok szivemben
Megnyugvást nemlletlen,
Mi kísér utamon:
Árkon, bokron, berken,
Siri éjszakákon
Nyughatatlan álmon
Bús esőktől verten.

Hadd mondok el néked,
Ugy, mint akkor régen,
Mikor virág nyilott
Még a régi réten,
Madár dala zengett
Mezón és a légben ...
Azóta, azóta
Mehalt már a nóta ...
Ősz dúdol a réten.

Most fehér házadnak
Ablaka bezárva,
Nap nem éri kertet ...
(Szomorú, tar, árva.)
Kinek is nyilana
Tenger sok virágja?
Nem hord az virágot
Aki a világot
Elbúsultan járja.

Ne zavarja álmod
Ez a borús ének,
Élj tovább is álman
Régi, szép meséknek.
Ha majd a kertek itt
Uj tavaszba érnek:
Frissült uj erővel
Vidám köszöntővel
Ébresztelek téged.

Most csak aludj békén
Drága mátkapárom,
Utam messze elvisz ...
Át bokron és árkon,
Hegyen át, völgyön át
Szüntelenül járom,
Míg így bandukolva
Csendesesen dúdolva
Vissza nem hoz álmodom.

Látod, édes rózsám
Megigértem néked,
Hogy mire a darvak
Vándorútra kélnek, —
Útján őszi szélnek
Visszajövök érted ...
Lásd, egyedül megyek
S utamon bús szelek
Nőtáit kísérek.

Palasovszky Béla.